

Kom igen, ut ur mausoleet, Caritha!

11 mars 2019 | [Norrköping](#)

Melankoli. Caritha, spelad av Carina Jingrot, grunnar över vardagens tristess och förluster i monologen Kom igen, Caritha!

Hur blev livets prins en padda?

RECENSION/ NORRKÖPING **Vad var det som hände?** Alltså livet, drömmarna, prinsen och nu medelålderns vardag. Carina Jingrot bjöd på mycket humor och lite melankoli i monologen *Kom igen. Caritha!* på Teater Bråddgatan 34 med Riksteaterföreningen KariN.

Kom igen. Caritha! är en monolog om det dagliga livet och hur det faktiskt ser ut för de flesta i medelåldern. Manuset är skrivet av Lotta Eriksson och monologen framförs av Carina Jingrot, Teater Barbara.

Caritha samlar på statistik. Det är ju något enkelt att förhålla sig till, men vi får inte glömma bort att statistik behöver källor och att vi även behöver ett kritiskt tänkande som en kompass genom livet.

Genomsnittslängden för en kvinna idag är 84 år och har man då klivit över 50-årsstrecket så har man med andra ord levt mer än hälften av sitt liv. Det är då inte så konstigt att man då stannar upp och undrar vad som hänt i livet. Varför inte vissa drömmar blev av just för att livet kom emellan. Att livet går i cykler är vi nog alla medvetna om.

I mausoleet. Blev det inte mer än en lägenhet av livet?

Kom igen. Caritha! har mycket humor, hög igenkänningsfaktor samt lite melankoli och nostalgi. Carina Jingrot känns väldigt avslappnad på scenen, hon rör sig ledigt mellan skrivbordet och den stående mikrofonen. Ett fönster finns markerat på scenväggen.
– Här lever jag i min lägenhet, mausoleet över mitt liv!, säger Caritha.

Och visst kan väl livet i perioder kännas för grått, för mycket traskande i ekorrhjulet. Många av oss har fått barn, livets prins visar sig ha blivit en padda och man känner att man lever med en total främling. Det blir förändringar, som ibland går fort och ibland för långsamt.

Själv tycker jag att medelåldern är rätt behagligt. Man behöver inte imponera eller rättare sagt tonårens behov att imponera finns inte längre. Man får vara lite bekväm, det är skönare att stanna hemma i joggingbrallorna än vara ute en kväll på krogen.

Avstamp. Kom igen, Caritha! handlar också om att våga leva här i nuet.

Lika mycket som monologen handlar om vardagsrealismen så handlar *Kom igen, Caritha!* också om att våga leva här i nuet, även på väg mot livets höst. Drömmen behöver inte vara förlorad men den kanske har ändrats på vägen. Publiken var nog till största del medelålders kvinnor men det kanske var därför igenkänningsfaktorn var så hög. Vi skrattar och känner med Caritha just för att vi alla har en sådan person inom oss.

Det är nog bra att hon finns där och sparkar lite på oss, så att vi vågar vara närvarande i livet även när vi är närmare slutet än början.

© Text: Christina Wernersson

© Foto: José Figueroa